

„Împărat slăvit e codrul,
Neamuri mii îi cresc sub
poale...”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 283

(6758/1323)

30 nov. - 6 dec. 2016

„Bursa” socială a delațiunii între generații!

Cezar Adonis
Mihalache

Nu! „Varanul” nu e în pușcărie! E aici, printre noi! Și activ, și sfătos! Îl vezi aproape zilnic în spoturile televiziunilor sale, pozând „mereu aproape” (!) din clipul fundației sale, fără ca CNA să sancționeze această propagandă, și nicidecum indirectă sau „cu perdea”, pro memoria unui pușcăriaș (pentru CNA doar videoclipurile tinerei generații se constituie în modele antisociale, nu reclamele deșănțate la adresa unui deținut!), e dară

generalizarea prezumției de vinovăție, adicătelea prezumția de găzduire ilegală a unui student, ci și prin aspectele metodologice vecine percheziționării fără mandat a locuințelor. De ce să nu fie atrași studenții în autodelațiunii, acum în cele ale găzduirii? Să se obișnuiască astfel și cu avantajele date de sistem pentru procedura delaționistă, că oare cine poate ști unde o să-i ducă viitorul, nu?!

Găbița îi momește dară pe studenți cu o „bursă” de găzduire. Iar suma chiar nu este de neglijat: 500 de lei pe lună. Dar

„studenți”!), așadar primăria introduce și conceptul studentului de familie. Care asigură educația pruncilor unei familii, poate ia și locul părintelui plecat la lucru afară, de ce nu?, la aceeași valoare bursieră, dar cu implicații mult mai rezonabile. Meditații.

Ce mai dărnice din partea primăriei Bucureștilor, nu?! Doar că e o devalizare a banului public, care va fi plimbat dinspre o anumită destinație către fondurile necesare viitorului guvern.

Pentru că, în mod real, este vorba de un program „de colaborare”, nu

Surpriza naționalistă!

Ionuț
Țene

Zilele trecute un nou sondaj de opinie arată că PRU se apropie de pragul electoral. Conform unor sondaje efectuate de CCSB la cererea Inițiativa România Liberală în perioada 1-7 noiembrie, prin metoda CATI pe un număr de 1261 de subiecți, PSD și PNL sunt despărțite de 13 procente. Conform sondajului, doar șase partide ar intra în Parlament. UDMR are 5,4, ALDE trece și ea pragul cu 5,2 la sută, în timp ce PMP se află la limită, cu 5 procente, iar PRU crește la 4,2 la sută. Este prima dată într-un sondaj electoral în care PRU e cota cu un procent crescător aproape de limita de intrare a primului partid naționalist în Parlamentul României după 20 de ani. Până acum PRU se învârtea în jurul cifrelor de doi și trei la sută din intenția de vot. În același sondaj se observă că PMP e în cădere, cu tot discursul lui Băsescu furibund și anti-sistem, deși sistemul tot fostul marinar l-a creat în colaborare cu marele licurici american.

Președintele Băsescu a atins limitele liniei lui Gauss, iar până la alegeri va cunoaște noi căderi în sondaje, electoratul anti-sistem migrând la PRU și alte partide naționaliste.

Se pare că strategia politică a PRU schimbată în vară de către președintele Bogdan Diaconu și secretarul general Horațiu Șerb a dat roade, după alegerile locale. PRU s-a folosit de un instrumentum inedit pentru atragerea de noi electori și a putea accede în parlament, folosindu-se de popularitatea lui Victor Ponta (care după 11 decembrie va fi o chestiune închisă pentru naționaliști), televiziunea RTV și imperiozitatea lui Sebi Ghiță, care a dezvoltat tenebrele „cu-cuvelei mov”. Sigur că „oastea de strânsură” de la PSD nu e naționalistă, ci oportunistă, dar se pare că instrumentarul inedit în schema electorală a adus atenția românilor către PRU și posibilitatea intrării unui partid naționalist, bazat pe ideologia iorghistă și „georgistă” a naționalismului democrat, în Parlamentul României pe 11 decembrie.

Deși în vară au fost discuții pentru o altă coloratura a partidului naționalist nu s-a ajuns la un consens a unei federații de grupări patriotice, Bogdan Diaconu și Horațiu Șerb au fost împinși de considerente ale succesului electoral să atace campania cu altă stratagemă electorală. Se pare că la naționaliștii români orgoliile de șefie încă primează (ar fi frumos ca Marian Munteanu să

ne ofere și el un răspuns în această chestiune!), un lucru care a blocat apariția în țara noastră a unei federații naționaliste, lucru care în țările din jur s-a întâmplat de mult.

Mai mult, România după 1990 a fost controlată de jos în sus de un sistem fără precedent al securității neobolșevice (măgureniste) și al infiltrării fundațiilor soroșiste la toate nivelurile care au dus la transformarea țării noastre într-o colonie condusă din afara țării, în special de la Bruxelles și din cabinetele politicianilor democrați din SUA. În România orice funcție de conducere din sistemul administrației centrale sau de serviciu secret nu se poate obține dacă nu ești racolat de „noua securitate” și nu ai în CV cel puțin o bursă sau un curs finanțat de o fundație de tip „soroșist”, fapt anticonstituțional. Însăși președintele Iohannis este un „bursier” al unor astfel de fundații transnaționale, care conduc prin „slugi” și interpuși România.

De aceea, în cele trei săptămâni electorale rămase va fi tot mai dificil pentru PRU să își facă auzită vocea pentru că „noua securitate” transnațională care conduce România ca pe o moșie africană de tip Congo-ului belgian are grijă ca prin softul AEP și presa mainstream controlată să se susțină partidul sistemului neo-marxist UR, cea mai finanțată organizație de către multinaționale, pentru a câștiga alegerile și să conducă țara în beneficiul funcționarilor plătiți de Bruxelles?

Totuși, dincolo de aceste piedici puse la cale de „noua securitate”, fundațiile transnaționale și multinaționale, cred că PRU are mari șanse să intre în parlament pe 11 decembrie, dar nu pentru a se salva politic câțiva lideri, ci pentru a se creaa un proiect de regenerare morală și demografică a societății și de propășire a economiei românești pentru ca peste patru ani România să fie condusă din nou de patrioți români. „Trebuie să ne luăm românii țara înapoi”, pentru că poporul nostru are multe de făcut: autostrăzi, trenuri de mare viteză, porturi și aeroporturi moderne, educație națională, redarea demnității familiei și bisericii și o reformă morală pentru schimbarea la față a României.

REZULTATE PENTRU

BUCUREȘTENI

printre noi, prin ea, numai ea, Găbița Vrâncioaiei, primarul socialist al Capitalei, acest purtător de imagine, idei și proiecte varaniene.

La prima citire, pare dară că proiectul Primăriei Generale, pompos intitulat „Parteneriat între generații în Municipiul București”, a fost copiat direct din programele socialist-sociale (!) ale Fundației Voiculescu... Dar este mai mult de atât! Este o mascaradă populistă care întinde păienjenishul singurului lucru pe care știu a-l face autoritățile: taxarea și impozitarea.

De drept, Găbița ar fi trebuit să-i zică programului „Parteneriat printre generații”. Că pe acolo se strecoară șarpele otrăvit al primăriei în căutarea șoriceilor de garsoniere. Șoriceii nedeclarați la fisc. Căci, vorba aceea, de ce să bată Fiscul la ușa pensionarilor să-i verifice dacă au chiriași? Ar fi cu mult dincolo de lege, și nu doar prin

ca să nu pară ceea ce este, de fapt, un mijloc de identificare a bătrânilor care își completează sărăcia ținând studenți în gazdă, primăria își îmbracă programul cu rostul social al unui populism utopic. Studentul să facă dovada că îi ajută pe bătrâni în gospodărie, la piață ori în însoțirea periodică în parcuri, pe la cluburile de bătrâni unde pensionarii să joace bingo și să dănțuie fericiți de minunea întoarcerii treburilor în București.

Desigur, nu toți tinerii ar accepta drept gazdă, fie și momiți de o „bursă”, un bătrân. Și atunci, pe lângă găzduirea de către „un cetățean senior”, iar aici te-am prins Găbița, că asta era termenul preferat al Varanului (aflat acum în găzduire la stat, nu în calitate de „cetățean senior”, primind ajutorul unui tânăr gata să-l plimbe prin parc, ci pe post de deținut senior, plimbat poate de altfel de

între generații, ci între instituții, Fiscul urmând să impoziteze bătrânii care oferă găzduire, dați în vileag chiar de studenți pentru bursa delaționistă, iar banii bucureștenilor, dar și ai altor orașe înfrățite între edilii socialismului penal, se vor regăsi în bugetele de care să dispună guvernării infactorului Dragnea.

Ruşchița - aurul alb românesc

Cornelie
Florea

August 2016. De data aceasta, eram hotărât ca în drum spre Timișoara să mă opresc și să vizitez Cariera de marmură Ruşchița, dintr-o seamă de informații ce le-am auzit de-a lungul anilor, din care mi-am făcut tot felul de imagini și idei, conștient fiind că toate pot fi sau nu verosimile. Pentru a fi corecte, adevărate imaginile și ideile mele trebuie să mă informez mai mult citind, dar mai ales trebuia să vizitez cariera, să am imaginea tridimensională a carierei din spațiul ei din Munții Poiana Ruscă, un lanț muntos teșit de bătrânețe ai Carpaților Meridionali dintre Munții Apuseni și cei ai Banatului. Sunt munți frumoși, împăduriți cu văi adânci și peșteri misterioase, din șisturi cristaline încărcate de minerale grele, de tot felul de metale și fabuloși prin marmora care o conțin, pe care geologii o estimează la o vechime de trei sute de milioane de ani și la o cantitate de douăzeci de milioane de tone! Cifrele acestea pe mine mă uimesc, ca să nu zic că de fapt mă aiuresc. Întâi, ca timp, pare cu adevărat o veșnicie terestră pe lângă cea biblică, ce este o nimica toată de nici zece mii de ani, deși te trec fiori la gândul că majoritatea muritorilor își duc eternitatea în cazane cu smoală incandescentă! Dar, se preconizează, datorită penuriei de smoală din iad și a supra aglomerației din cazane, ca politicianii români de după decembrie 1989, în frunte cu președinții, miniștrii, parlamentarii să fie introduși în butoaie cu rahat, puturos și dezgustător, pe care l-au mâncat în timpul mandatelor avute. Hotărâre drăcească de necesitate, bine venită și meritată.

Interesul meu față de Marmura de Ruşchița a crescut și mai mult de când am aflat că Domul din Milano a fost refăcut, prin anii 70, cu marmură de la noi, de la Ruşchița, nu de la ei, din bine cunoscuta Carrara din care Michelangelo a sculptat celebra Pietă, pentru că marmora noastră, adevărat aur alb în zilele noastre, este mai bună în construcții fiind mai rezistentă păstrându-și nealterate calitățile. Azi, aflăm că străinii, lacomi globalizați, își înfig colții și-n Marmora de Ruşchița, la fel precum o fac în Roșia Montană! Azi Roma, Viena, Londra au sărăcit, nu-și mai permit Marmură de Ruşchița abia își mai permit gresie și faianță ordinară, în schimb lumea arabă își permite să placheze și grajdurile cailor pur arabi cu marmură. Deh, lumea e în permanentă schimbare ideologică și politică în funcție de puterea economică, dar și puterea economică e trecătoare și într-o zi se va termina și țiteiul arabilor precum aurul negru românesc, secătuit de străinii care i-au condus și îi conduc ...

Înainte de Simeria, părăsesc bucăți de autostradă pe care am venit rapid și confortabil numai de la Sebeș - în rest este un calvar rutier datorită aglomerației la care vechile șosele nu mai fac față - și mă îndrept spre Țara Hațegului un spațiu românesc sacru prin frumusețe și istorie. Biserica din Densuș, unică în felul ei, așezată pe temelia unui templu roman și prin materialele folosite la construcția ei certifică începutul timpurii al creștinismului în Dacia. Apoi urmează Sarmizegetusa Ulpia Traiană, construită de legiunile împăratului Traian după al doilea războiu Decebal, un vestigiu foarte important al istoriei noastre lăsat într-o lamentabilă nepăsare și neglijență. Afară de o parcare asfaltată înconjurată de niște tarabe și un han improvizat din peștele, din 1990 nu s-a făcut nimic. Intre amfiteatrul, de lângă șosea, și forumul coloniei pe vremea romanilor erau via plaustralisplacată cu dali mari de piatră așezate perfect, astăzi e un drumeag denivelat plin de gropi ce se transformă în noroi după fiecare ploaie. Despre forum și celelalte clădiri, vile, temple sau atelierle să nu le comparăm cum sunt întreținute și prezentate cu cele din străinătatea vestică a României, fiindcă ne cuprinde jalea. Romanii în construcțiile lor de aici au folosit pe lângă piatră și marmoră. Au găsit-o repede, la fel cum au găsit aurul și sarea dacilor, puțin mai jos, după Poarta de Fier a Transilvaniei, în zona comunei Bucovei de azi. Dar Munții Poiana Ruscă au și alte zăcăminte de marmură.

Marele zăcământ de marmură de la Ruşchița a intrat în atenția lumii, a mineralogilor și a celor interesați în exploatarea ei datorită sculptorului maghiar Istvan Ferenczy, în Secolul XIX-lea, care a atras atenția asupra ei în Imperiul Habsburgic prin mass-media vremii, comparându-i calitățile cu cele ale marmorei de Carrara și estimând zăcământul la o foarte mare cantitate. Atât a trebuit, că a și sosit un constructor neamț foarte interesat, Johann Biebel, a urcat pe râul Ruşchiței a cercetat nemțește, a evaluat bine și a cumpărat ieftin, aproape pe nimic, munții împăduriți dintre Pârâul Racii Mari și Pârâul Padeș, cei doi afluenți ai Ruşchiței și a început exploatarea marmorei în 1883. Cum între timp Imperiul Habsburgic, în declinul lui istoric, a alunecat rău de tot când s-a unit cu Ungaria, numindu-se Austro-Ungaria, totul s-a maghiarizat în Ardeal și Banat. Chiar și fiul moștenitor a lui Johann Biebel a devenit lanos ce s-a căsătorit cu fiica un foarte mare, mare și viteaz, general ungur din Budapestași au început exportul marmorei de la Ruşchița în douăsprezece țări din Europa sub marca: Amagyar Carrara! Vezi reclamele și documentele

timpului.

La magyar Carrara din Munții Banatului, prin 1900, munceau din greu vreo trei sute de gugulani - rumânii locului ce se consideră urmașii direcți ai dacilor - ce tăiau, încărcau și transportau 700 de tone de marmură pe lună cu niște care mari, special făcute la care erau înhămate multe perechi de cai și faceau un drum de douăzeci de kilometri până la gara din Voislova. Era o muncă foarte grea, îndrumată și supravegheată de niște coloniști germani cu experiență în minerit și cariere de piatră și marmură. Cu magyar Carrara s-a placat Palatul Băncilor din Viena și Parlamentul din Budapesta și a ajuns până în Nord America și Japonia apreciată pentru evantaiul cromatic, strălucire și rezistență. Cobor prin Poarta de Fier a Transilvaniei în Banat, depășesc comuna Bucova și la Voislova o iau spre Rusca Montană, o veche așezare - ruscă înseamnă sat de sub munte - care s-a mărit datorită industriei extractive de fier, plumb, zinc, argint, dar mai ales carierei de marmură de la Ruşchița, cea mai mare din România și una dintre cele mai mari și de calitate superioară din Europa. Mă opresc la Monumentul Turismului ridicat de Clubul Turistic Bănărean în 1936 Citesc: „Turistule ajuns sub poala pădurii/ Aruncă năcazul și patima urii/ Încearcă să prinzi din legile firii/ Scânteia divină: virtutea iubirii” de ing. silvic V. M. Frumos în acele frumoase zile românești, înduioșător, trist în zilele noastre în care mai vedem în pădurile noastre doar sursa exploatarei pustiitoare iar scântele virtuții s-au stins. A mai rămas turismul transformat în business.

Aici, este o zonă turistică unică, unde și unele vechi galerii miniere se pot transforma în obiective turistice cum sunt prin Europa, mai ales în Germania unde turismul minier este o sursă bogată de arginți în vremurile de acum. Trebuie doar chibzuință, determinare și travaliu, Salina de la Turda este un exemplu relevant. Mai departe, de o parte și alta a șoselei, din loc în loc, prin fața caselor oamenilor sunt făcute din resturi de marmură mici spații de parcare. Minunat, parcuri din marmură, sunt pe drumul cel bun. Iată, prin bălării și tufe o tablă amară, veche, strămbă, ruginită într-un cadran de fier cu vopseaua scorojită pe care scrie Ruşchița. Etalon de nepăsare și mizerie aici, la cariera de marmură recunoscută în lume, pentru că nu s-a găsit un bloc de marmură, din miile care se exportă, să fie așezat aici și pe care să scrie Ruşchița cu „ș”-ul românesc, nu cu „sch”-ul german. Renunț la alte descrieri ce urăsc localitatea, privesc numai coridorul verde prin care trec până ce ajung la „S.C. Marmosin S.A. Simeria” Parchez și eu în niște gropi

înainte de tabla care scrie „Trecerea oprită” și încep să mă interesez cum se poate vizita această carieră recunoscută internațional dar așa de puțin mediatizată în țară și străinătate printre români. Primele informații primite îmi sunt nefavorabile: - Este proprietate privată, nu se vizitează ca obiectiv turistic. Upercut! Amețit, dar nu renunț: - Sunt un ziarist din Canada, vă arăt legitimația, vreau să scriu un reportaj pentru românii de acolo. Mă privește suspicios ca pe un individ suspect și-mi spune franc: - Mulți cu legitimații de-aște vin cu alte scopuri pe aici! Da, mergeți și vorbiți cu domnișoara, la ușa a doua.

Mulțumesc pentru scânteia de speranță. Ușa a doua dă într-o încăpere mare cu multe birouri, dar numai la unul stă o doamnă, înconjurată de registre și dosare, hârtii și telefoane, ecrane de calculatoare și doi trei oameni cu probleme lor. Aștept și privesc, și-mi pare că domnișoara e „serverul” carierei „Dealul lui Ionel”, toate informațiile trec pe la această doamna calmă, sigură și hotărâtă. Îmi vine rândul și politicoșii îmi spun dorința. - Este companie privată trebuie să aveți aprobare de la directorul general.

Knockout! Încerc să mă ridic:

- Doamnă, vin de la zece mii de kilometri, nu știu că e nevoie de aprobări, nu am decât intenția de a prezenta românilor de peste ocean acest colț natural valoros al României. M-a privit direct și eu pe ea, după care a zis:

- Așteptați, am să vorbesc cu domnul inginer șef.

Am spus mulțumesc și am așteptat cu sufletul la gură.

După un timp mi-a spus:

- Domnul inginer are să vină să vorbească cu dumneavoastră. Așteptați.

- Mulțumesc. Noo, Dumitru, amu e amu, ai să vezi sau nu „magyarcarrara” devenită carieră privată! Mi-e rușine să mă rog lui Dumnezeu să mă ajute pentru atâta lucru, dar rămân la ideea mea; poate îmi trimite un om înțelegător că vin cu sincere intenții de vizitare a unui spațiu natural românesc.

Când am dat mâna cu domnul inginer Viorel Berindeie, am avut senzația omului asprit de munca grea a carierei. A fost lapidar dar pătrunzător, probabil, deja primise toate datele necesare de la „server” și m-a invitat să mă urc în „gipan” în care, pe bancheta din spate, stătea o persoană. Odată cu demarajul au început și discuțiile; eu cu mulțumirile dânsul cu întrebări obișnuite. Apoi a trecut laprezentarea carierei și explicații.

- Acesta a fost prima carieră, se numește Gropanul, este în forma unui clopot răsturnat din care s-a extras marmură din secolul trecut până în vremea lui Ceaușescu

pentru „Casa poporului român”. Specificarea aceasta m-a surprins, adjectivul adăugat spunea foarte multe, mai târziu aveam să aflăm că inginerul era moț. Îmi explica Gropanul, un adevărat amfiteatrul gigant de 130 de metri. Impresionant, e unic și dominant. Pe mine și pe mulți ca mine, care l-am văzut ne-a uluit: un munte întreg transformat în amfiteatrul tăcerii, un memorial al marmorei. Veniți și cereți să-l vedeți, osteneala drumului dispăre în fața lui! Am ascultat detalii și am urcat în zig-zag la Cariera lui Ionel în plină exploatare acum și imaginea m-a copleșit. Fac o paranteză, eu sunt un fermecat, până la subjugare, de Natura lui Dumnezeu, iar inginerul Viorel Berindeie, moțul, m-a impresionat și dominat în decorul imaculat al Naturii decopertate, dezvelite, până la nuditate pentru a ne arata frumusețea creației de acum trei sute de milioane de ani, ajunsă în mâinile unei tehnologii rapace pentru că omenirii îi trebuie, pe lângă multe altele, și statui și trepte de marmură. Cu răbdare ca pentru novici, domnul inginer Viorel Berindeie îmi explică utilajele și tehnologia cu care se desprind blocuri de marmură de zeci de tone. Pentru prima dată, aud de haveze cu discuri și foreze pentru secționările marmurei, de utilaje grele de ridicat și transportat. Le văd în funcțiune, le privesc curios și fotografiez, întreb naivități de ignorant și primesc răspunsuri de profesionist.

Sunt entuziasmat, mulțumit și mulțumesc. Ingerul Viorel Berindeie este o persoană robustă, energetică cum trebuie să fi în asemenea uriașă carieră ca profesionist, ca șef, dar firea și omenia moțului îi este miezul sufletesc. Ne despărțim cu simpatie. Am avut noroc de vreme frumoasă, de oameni înțelegători că nu mă interesa business-ul carierei - asta se poate afla, cât vrea fiecare, de pe Internet - eu voiam doar să văd carrara românească. Îmi pare rău că nu se poate vizita organizat cu ghid, cu un vehicul special, cel puțin sâmbăta și duminica când nu se lucrează în carieră. Ar trebui pentru că merită pentru toată lumea; de la patroni la turistii din țară și străinătatea. Și-n locul tablei prăpădite, ruginită, jalnică de la intrare, să se așeze cel mai mare bloc de marmora pe care să scrie: Ruşchița - Carrara României.

Lucian Boia recidivează cu „teoria moldovenismului” istoric: Ștefan cel Mare un fel de înaintaș al lui Igor Dodon

Ionuț
Tene

Întotdeauna când se întâmplă evenimente importante legate de soarta unității poporului român se găsește să iasă la rampă eseistul universitar Lucian Boia cu teorii ce țin mai degrabă de spațiul ideologic sovietic și neo-marxist decât de adevărul istoric și de curentul istoric românesc de la Bălcescu, Iorga, Brătianu, Giurescu sau Panaitescu încoace. Acest eseist promovă suspect de exagerat de Editura Humanitas ca și istoric, de fapt fiind doar un compilator literar fără înțelegerea resurselor și mecanismelor actului și evenimentului istoric își dă cu părerea total deplasată față de trecutul și izvoarele istorice românești. Încă o dată Lucian Boia revine în atenția presei cu o teorie istoriografică „moldovenistă”, tocmai când în Republica Moldova se alege electoral, dintre un candidat pro-rus, care susține că Moldova nu e România și dorește reînființarea Moldovei Mari și un candidat pro-român și pro-european care vrea o unificare pe termen lung sau mediu a poporului român de pe ambele maluri ale Prutului. Tocmai în acest moment politic delicat Lucian Boia, ca o „conservă” ideologică rămasă de pe vremea URSS explodează cu o teorie vetustă în preajma acestor alegeri de o importanță geopolitică crucială susținând teoria PCUS al RSS Moldovenească din vremea lui IV Lenin și „teoria moldovenismului” lui Lazarev din anii 1960, că Moldova nu e România și că există poporul moldovean diferit de cel român. Lucian Boia provoacă românii în preajma alegerilor din Rep. Moldova? Vrea Moldova Mare??? De ce tocmai acum susține prin omisiune o idee istorică care nu e adevărată. Lucian Boia face o

nouă declarație provocatoare, afirmând ca Ștefan cel Mare nu s-a considerat niciodată român, ci moldovean. „Ștefan cel Mare a fost domnitor al Moldovei. Acum, nu vreau să scandalizez pe nimeni, dar să nu ne inchipuim ca Ștefan cel Mare se considera roman. Ștefan cel Mare se considera moldovean”, a declarat Boia într-un interviu pentru news.ro.

El a oferit apoi detalii despre această pseudo-teorie. „Nu are ce controversa să fie, decât dacă este incorect și vorbești în termeni politici, nu în cei ai unei istorii oneste. Moldovenii, până în secolul al XIX-lea, și în secolul al XIX-lea, în continuare, își spun moldoveni, nu își spun romani. Cronicarii, de pilda, Grigore Ureche, Miron Costin știu prea bine ca muntenii și moldovenii vorbesc aceeași limbă, ca au origine comună, dar asta nu îi împiedică să se numească tot moldoveni. Grigore Ureche scrie despre limba „noastră moldovenească”, Miron Costin, care are o lucrare despre originea românilor, își intitulează lucrarea asta „De neamul moldovenilor”, nu „De neamul românilor”. Există o identitate moldovenească. Vreau să fiu foarte precis: faptul că Ștefan cel Mare se considera moldovean, faptul că Burebista se considera el stia ce, asta nu înseamnă că în secolul al XIX-lea nu a pornit cu mult entuziasm, cu mare angajament această mișcare pentru unificare a spațiului românesc”.

Ceea ce susține Lucian Boia în corelație cu istoriografie sovietică este neadevărat și un fals istoric. Întotdeauna românii în evul mediu s-au considerat și auto-denunțat români sau rumâni și urmași ai lui Traian, după numele romanilor cuceritori în Dacia, la 106 e.n. Străinii le-au spus românilor vlahi, olahi sau chiar daci pe vremea umaniștilor lui Piccolomini, Honterus sau Olahus. Românii

s-au autointitulat rumâni, de la romani, nici măcar daci, deși cronicile umaniste din evul mediu târziu numeau cele trei țări române: Dacia. Vechile cronici de la curțile domnești și călătorii străini prin țările române, încă din secolul XIII spuneau clar că locuitorii din Ardeal, Moldova sau Muntenia se numeau ei însăși rumâni, care se identifica și cu clasa socială a țărănilor, indiferent că trăiau la Făgăraș, Suceava sau Curtea de Argeș. Istoricul Ioan Aurel Pop în „Istoria Transilvaniei” sau „Transilvania – starea noastră de veghe” a lămurit exemplar, academic și exhaustiv denumirea strămoșilor noștri în evul mediu: „Orice comunitate umană, de oriunde și de oricând, s-a interesat și se interesează de origini, caută și găsește răspunsuri în acest sens, unele reale, altele imaginare, cele mai multe fiind îmbinări între real și imaginar. Nici la români nu a fost altminteri, în sensul că unii dintre ei s-au întrebat de unde provin și au găsit (între altele) și răspunsul, simplist și exagerat, că toți strămoșii lor au venit „de la Roma”.

Această idee poate fi urmărită de la împăratul (țarul) Ioniță cel Frumos (Caloian), al bulgarilor și românilor, în corespondența sa cu papa Inocențiu al III-lea, din jurul anului 1200 (24) și până spre jumătatea secolului al XVI-lea, când călugării ortodocși de la Mănăstirea Dealu, de lângă Târgoviște, îi relatau padovanului Francesco della Valle și însoțitorilor săi, istoria „așezării locuitorilor în această țară” 25, de către împăratul Traian, din ai cărui vechi coloniști se trag românii, care „păstrează numele de romani”, „obiceiurile” și „limba romanilor”.

Menținerea numelui de rumân/ român, derivat din latinescul Romanus, pentru a denumi din interior singurul popor romanic din sud-estul Europei, este tulburătoare și a

fost prilej de numeroase comentarii de-a lungul timpului. Se pot găsi multiple explicații ale acestui fapt, între care se află în mod cert această izolare a romanilor, proto-românilor și apoi românilor în mijlocul unor populații și popoare diferite, neromanice (slave, turanice, fino-ugrice). În tot acest timp, popoarele romanice occidentale erau mai multe și vecine între ele, ceea ce a dus și la nevoia de a se diferenția, de a se distinge între ele sau de a fi distinse de către alții. 27 (3). Atestări ale etnonimului rumân/ rumân (secolele XII-XVI) Termenul de vlah are o origine destul de obscură, dar majoritatea specialiștilor sunt de acord că el provine de la numele dat de vechii germani unui trib celtic romanizat – Volcae. Acest nume a fost apoi preluat de slavi, bizantini, neolatini, unguri etc. și a pătruns în limbile de cultură ale Evului Mediu (greaca, latina, slavona) și ulterior în limbile vernaculare, cu sensul de comunitate latinofonă, vorbitoare de limbă neolatină. Deoarece românii erau singurii vorbitori numeroși de limbă neolatină în Evul Mediu în zona central-sud-est europeană 29, termenul de vlah (cu variantele sale) a ajuns de la finele mileniului I să-i denomineze, în general, pe români. Cu alte cuvinte, dată fiind inexistența unui alt grup neolatin important la Dunărea de Jos (deopotrivă la nord și la sud de fluviu) și la Carpați, slavii, ungurii, grecii și celelalte popoare au ajuns să se refere la români (priviți drept romanici) ca fiind vlahi. Faptul, cum spuneam, nu este neobișnuit, dar este tulburător, fiindcă cele două etnonime – rumân și vlah – înseamnă, în esență, aproape același lucru, adică moștenitor al latinității, al romanității. Dacă se pornește de la diferența dintre populus romanus și lingua latina (adică dintre denumirea poporului roman și a limbii sale), atunci se poate și nuanța: în timp ce

termenul de rumân trimite în primul rând la originea etnică romană, la descendența din romani, termenul de vlah se referă prioritar la limba latină, la uzul acesteia. Altfel spus, vlah înseamnă la origine latinofon (vorbitor de limbă latină, de limbă provenită din vechea Italie), iar rumân înseamnă „de la Roma”, legat de statul roman și de romani. În ambele cazuri, cum se vede, numitorul comun este Roma și perpetuarea amintirii sale, prin origine sau (și) prin limbă”.

Românii și-au spus mereu că sunt rumâni, nu vlahi, olahi, blachus și nici măcar daci. Moldovean era doar denumirea „rumânilor” care trăiau în statul medieval Moldova, întemeiat de voievozii rumâni descălecați din Maramureș: Dragoș și apoi Bogdan. Moldovean era denumirea locuitorului care trăia în statul medieval Moldova, nu denumea originea sa etnică, care era cea de rumân, adică român. Grigore Ureche, Miron Costin sau Dimitrie Cantemir, chiar și cel cu „De neamul Moldovenilor” spuneau foarte clar că toți locuitorii din Valhaia, Moldova și Transilvania erau același popor rumân, care vorbea limba rumânească și se trăgeau „de la Râm” (Roma). Vedeau așa de limpede cronicarii noștri originea poporului român și a limbii sale unitare în cele trei țări române la 1600/1700, iar eseistul Lucian Boia după mii de tomuri publicate și sute de ani de cercetări arhivistice și arheologice se face că nu înțelege că suntem același popor, cu aceeași limbă indiferent că trăim în Ardeal sau în Basarabia. Și când mă gândesc că acest pseudo-istoric e de zeci de ani profesor la facultatea de istorie din București? Ce au putut să învețe studenții lui de la acest „literat”? Că Ștefan cel Mare era înaintașul lui VI Lenin, IV Stalin și Igor Dodon?

România între speranțe muribunde și promisiuni bolunde

George
Petrovai

Obrazul de toval al aleșilor cu venituri nesimțite se ține, iar ambalajul (ne)democrației originale cu legi pe măsura inegalabilului lor fariseism, precum aceea cu limita maximă a cheltuielilor de campanie, mărirea afișelor, inscripționările și dosirea sub preș a pomenilor electorale. Adică, gata cu flecușete de felul pachetelor cu alimente, berilor și mititeilor, gecilor, tricourilor și găleților, ba chiar și a pixurilor cu care în precedenta campanie încă se scria primitiva istorie a mitei electorale de pe aceste meleaguri. Prin majorarea lefurilor din învățământ și sănătate s-a trecut la faza legal-îndreptățită a mituirii în masă...

Asta nu înseamnă ni-

cidem că sunt împotriva celor două mari detașamente de truiditori postdecembriști, care în chip firesc își doresc un trai mai decent, iar prin aceasta caută cu disperare să reducă enormul decalaj dintre veniturile submodeste și cele neobrazate.

Numai că mă întreb (cred că nu sunt singurul): De ce taman în prag de campanie electorală și de unde bani pentru o atare aventură salarială?... La prima parte a întrebării, răspunsul este în același timp evident și penibil-șocant: Toate aceste majorări salariale sunt în directă și temeinică legătură cu apropiatele alegeri parlamentare! Pe scurt, o uriașă și sfidătoare mită electorală, perfect fundamentată din punct de vedere legal și perfect aparențială din punct de vedere uman-cetățenesc. Da,

căci pe aleși îi doare-n cot de suferințele atâtor români, constrânși de ei să-și ducă traiul cu câțiva lei pe zi. Dar, în goană dementă după voturi, de data asta n-au ezitat să îmbine cinismul cu utilul, adică să dea iama prin pricâjitul buget românesc din viitorii ani...

Cea de-a doua parte a întrebării necesită niscaiva detalieri. Se știe că pentru orice stat există trei căi principale de procurare a mijloacelor de finanțare: a) Dezvoltarea economică, asociată cu un comerț dinamic; b) Atragerea investitorilor străini; c) Împrumuturi de la organisme financiare internaționale (FMI, Banca Mondială etc.) sau de la țări ce dețin însemnate lichidități (China, Japonia, Rusia) și care pretind în schimbul împrumutului avantaje economico-strategice.

Evident, prima cale

este de departe cea mai avantajoasă, iar a treia cale cea mai oneroasă. Totuși, cârmătorii noștri postdecembriști, incapabili să pună pe picioare măcar o ramură economică, respectiv să atragă investitori de gabarit printr-un cadru legislativ deodată atractiv pentru străini și neruinător pentru grosul românilor, au mers în pas alergător pe lesnicioasa și, în același timp, catastrofală cale a împrumuturilor. Bani nefiind întrebuințați nici de leac pentru investiții, iată că România s-a trezit cu o datorie externă de circa 100 miliarde dolari.

Tot așa va fi și acuma. Cu o simbolică producție internă și un export pe măsură, anul viitor România va fi nevoită să facă noi împrumuturi pentru a ține cât de cât sub control inflația.

Promisiunile pesediste cu industrializarea țării sunt

atât de nerealiste, încât pot fi socotite de-a binelea bolunde.

De unde bani pentru atari megaproiecte, când starea dezastruoasă a economiei noastre creează dificultăți la procurarea fondurilor de strictă necesitate și cu dobânda în corelație cu coeficientul de risc?!

Dar unii comentatori consideră că promisiunile electorale sunt logice și inevitabile, că doar nu-i de așteptat să auzim de la catindați că sunt în stare să facă foarte puțin. Iar eu spun că tocmai aici e clenciul: Una din dimensiunile onestității viitorului parlamentar constă în stricta corelare dintre promisiuni și posibilități! Că de pâlăvrăgeli și îmbrobodeli lumea-i sătulă până peste cap.

Marea trosneală a premierilor-fantomă!

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar fi să punem cap la cap chiar impresiile actorilor-politici despre campania electorală ce vizează, în cele din urmă, soarta noastră, cam asta ar fi concluzia! Totul reprezintă un scenariu pe care liderii politici nici nu se mai sinchisesc să-l mascheze. De la „premierii-fantomă” pe care îi propune Traian Băsescu, în numele și rolul șefilor de partide, la scenariul unei „mari trosneli” în viziunea Alinei Gorghiu (nu am înțeles însă, dacă este vorba de o trosneală între ei, că nu ar fi bai!, sau între ei și... electorat, ultimul oricum urmând să își ia, ca de fiecare dată!, ciomegele alianțelor postelectorale pe cărca propriilor „alegeri”!) și ajungând la privirea goală, de spectator de reuzită (!), a șefului statului, care deplânge lipsa de... vitalitate a acestei campanii pentru parlamentare. Tocmai el, cel ce și-a făcut campaniile în pasul săsesc al urmei de melc!

Sinistrul dezinteresului politic al unor decizii deja bătute în dunga țării de clopotarii-ciocli inserați, înfiați și promovați de, deja!, prea multe interese străine nouă, s-a făcut remarcat din capul treburilor electorale... Când cele două partide

o scuză postelectorală pentru că, nu-i așa?!, nu ne-au cerut să credem în identitățile lor, ascunzându-se după singura identitate neatinsă de mâna lotrilor. Țara.

Pe acest fundal, propunerea lui Traian

exact nivelul de pregătire a tuturor acelor care se bat acum pe fleicile puterii.

Dar cea mai mizerabilă prestație rămâne tot a liberalilor... A lipsei lor de „fairplay” politic, a obtuzității de a accepta că și alții au dreptul de a visa, sau

principale au venit cu un copy/paste într-un paradox al imitației... plagiate, formațiunile defilând cu sloganul neasumării vreunei răspunderi: „Îndrăznește să crezi în România” (cu o versiune liberală a salatei tehnopolitice „Julien”)... Adică, îndrăznește să crezi în oricine altcineva, dar nu în noi. Iar aici, sinceritatea hoțului poate fi cu adevărat

Băsescu, dincolo de aroganța băiatului de port, a căzut mânușă, relevând electoratului tocmai statutul actorilor politici implicați, sugestia ca liderii de partide să se declare oficial „premierii-fantomă”, și nu „premierii nominalizați”, la nivelul formațiunilor lor, ori „autopropuși” sau „din umbră” („umbra” statusului electoral, evident) descriind

poate chiar viza!, funcții în stat, replica de țărăncuță ruptă din băătăura vacii a Alinei Gorghiu fiind poate cea mai urâtă palmă dată libertăților democratice. Pentru că, nu are importanță cine era acela care își anunța intenția de a pune și el mâna pe locul rezervat bolului cu premierii-Julien, era vorba de un demers democratic. Iar să vii

și să contracarezi anunțul făcut de către un alt lider de partid care se vrea premier cu avertismentul că a început „marea trosneală” arată ridicolul unei formațiuni care și-a pus fustele în cap. În fond, dacă Alina Gorghiu vede anunțul unui nou doritor la mustăria de la Palatul Victoria drept lovitură de gong a unei „mari trosneli”, atunci oare cum va defini ea lipsa de implicare ori reticenta electoratului în a rupe cu propriile mâini hălcile din care marii lupi „istorici” să smulgă apoi cu boturile lor livide ciosvârtele în cadrul marii mese ciolaniste a „phantomelor” politice.

De aceea, chiar dacă pare ilar, cel mai cumsecade participant în aceste alegeri se anunță a fi taman acel „domn Goe”, barcagiu al vorbelor politice de duh, de care, iată!, nu am scăpat...

Și aparent singurul viu în această haită de premierii-fantomă!

Un sondaj cât un... trăznet!

Ionuț
Tene

Sondajul a căzut ca un trăznet pe capul clasei politice și i-a luat prin surprindere pe liberali. Nicușor Dan, președintele USR, a prezentat rezultatele sondajului Kantar-TNS, realizat la comanda Uniunii Salvați România. Cercetarea sociologică arată o situația de-a dreptul incredibilă și neverosimilă față de ce se știa până acum din sondajele altor formațiuni politice. USR ar fi ajuns la 19 la sută, față de 18 la sută cât ar avea PNL. Liderii USR sunt în culmea fericirii datorită sondajului pe care l-a comandat. Deși diferența din sondaj e de doar unu la sută sub marja de eroare de trei la sută, partidul lui Nicușor Dan se consideră „a doua forță politică a țării”.

Nu cred că sondajul reprezintă o realitate electorală concretă, dar arată o tendință în creștere a USR pe spinarea electoratului PNL. Un partid tradițional și istoric al PNL considerat unul dintre cele mai mari din ultimii 20 de ani a făcut greșeli impardonabile. În primul rând, PNL nu are un lider puternic și credibil. Într-o țară patriarhală și conservator ortodoxă să vi cu un lider slab, nepregătit

intelectual și politic ca Alina Gorghiu e sinucidere electorală sigură. Pentru români, Gorghiu pare o „fetișcană” care s-a făcut de râs în sceneta cu copilul singur acasă, care i-a transmis un „Pa” simbolic, preconizând dezastrul de la urne pe 11 decembrie. Partidul Brătienilor trebuia să aibă un lider puternic, nu o marionetă impusă de Iohannis pentru a face de fapt jocurile partidului sistemului și serviciilor de „salubrizare”: USR. O altă greșeală a PNL a fost că nu a știut să negocieze cu premierul Dacian Cioloș. PNL și-a lipit imaginea și sigla de un potențial viitor premier care nu candidează pe nicio listă, lucru care nu e credibil și nici democratic.

Un om politic dacă vrea puterea trebuie să intre în arena electorală nu să fie susținut ca o fată mare de un partid istoric. PNL trebuia să-l oblige pe Cioloș să candideze pe listele sale ca să nu paraziteze un partid concurent USR pe spezele propriului electorat. Prin asumarea candidaturii lui Cioloș pe listele PNL, premierul nu putea să mai facă cu ochiul și să facă jocurile USR la comanda Bruxellesului. Pentru români combinația funcționarului bine plătit de Bruxelles, Julien Cioloș cu PNL pare

neproductivă electoral, lucru de care profită USR care își crește puterea în sondaje luând pe principiul vaselor comunicante voturile din bazinul electoral liberal. Se observă că PNL scade în sondaje, dar procentele nu pleacă la PSD sau PRU, ci la USR, partidul sistemului corporatist care vrea să pună mâna pe putere în beneficiul „sponsorilor” din multinaționale și ambasade.

După cum se poate observa USR nu e un partid coerent cu o ideologie proprie, ci o federație de interese finanțate de multinaționale și sprijinită de ambasade, al cărui scop e preluarea puterii totale în România pentru a se pune în aplicare agenda Bruxellesului și comisiei europene și a unor fundații transnaționale. Chiar Nicușor Dan spunea în presă că după alegeri USR se va dezmembra datorită faptului că sunt o adunare de cetățeni de la stânga la dreapta uniți se pare doar de un țel comun: lupta împotriva familiei tradiționale și a bisericii, precum și întărirea rolului de decizie a corporațiilor străine în țara noastră. De altfel dacă urmărești discursul împănăt cu elemente de mânie „proletară” al liderilor USR și interviurile unor candidați prin presă se observă că absolut toți

vorbesc doar de cum să bage oamenii în pușcărie, cu conexiuni ideologice ce îmi amintesc de Rusia bolșevică din noiembrie 1917. PNL a greșit tactic că a lăsat discursul justițiar împotriva corupției pe seama USR deoarece a pierdut voturile unor numeroși electori care văd lupta electorală și politică pe setea de a băga adversarii la pușcărie. USR nu pare în spațiul public să aibă program economic și reformator ci doar justițiar, cum să intre corupții sau adversarii politici la pușcărie, lucru care întotdeauna prinde la publicul românesc.

Să nu uităm că Traian Băsescu a venit la putere în 2004 cu sloganul „Arde-i pe corupți”, desi acesta după aceea s-a pleoștit în pantofii d-nei Elena Udrea. Monica Macovei a câștigat la trecutele alegeri voturi doar cu discursul negativ de a trimite cât mai mulți politicieni corupți la pușcărie. Nu trebuie să citești tratate sofisticate de sociologie contemporană modernă, ci doar „Prelegerile de filosofia istoriei” ale lui Hegel de la 1800, ca să îți dai seama că partidul care militează pe discursul justițiar, revanșard și care îndeamnă să fie băgați politicienii la pușcărie întotdeauna are succes la un electorat frustrat și

sărăcit. USR știe lucru acesta și câștigă puncte electorale în dauna PNL. Tot de la Hegel aflăm că cei care vin la putere pe discursul justițiar, acela cu băgatul oamenilor la pușcărie ca pe vremea lui Lenin, în general devin și mai corupți și mai despotici, când sunt la ciolan. După arestarea șefei AEP, stăpâna softului victoriei lui Băsescu din 2009, Klaus Iohannis poate dormi liniștit, noua securitate lucrează pentru români, în sondaje „partidul meu” e a doua forță politică, iar după 11 decembrie va deveni cheia guvernării regimului „ateo-tehnocrat”, cu un premier numit, care nu a candidat și plătit direct de la Bruxelles și Banca Mondială. PNL a rămas cu imaginea de partid care a fost la putere fără să se reformeze, fapt speculat de USR, care se folosește de tinerii neo-marxiști „frumoși și liberi” pentru interesele altora. În noul context, românii vor rămâne tot mai săraci, România tot mai colonie, iar PNL scos din gușa „jocurilor de putere” la prima mână. Țara va fi condusă prin mandatar, iar Fukuyama nu mai trebuia să scrie „sfârșitul istoriei”, ci „sfârșitul democrației”.